

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511435776/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

huysen havde tilsidst ladt, som om han gav efter, og dysset sin Ven i Søvn, ved selv at kalde sit Anslag urimeligt — Men da Clement, som Herr Schliker just kaldte ind paa sit Kammer, for at raadføre sig med ham ved en Stiils Forfærdigelse, hvormed han opholdt ham et Par Timers Tid, da Clement ved sin Tilbagekomst savnede den unge Herre, løb han strax som en afsindig hen til mig, og fortalte mig det altsammen — Jeg tog ham med mig, og det blev os da ikke vanskeligt, at komme paa hans Spor — Den første Hilsen, hvormed Herr Frankhuysen modtog sin troe Ven, var, som vi kunde have formodet det, ingenlunde høflig — Thi foruden det BiNavn Forræder, og andre af samme Sort, hvormed den var uddyntet, bestod dens væsentlige Indhold i saa vældigt et Slag imellem Øynene, at den arme Clement derved fik endnu to nye Regnbuer uden omkring de forrige, hvormed han allerede var ziered — Men dette Slag gjorde imod Forhaabning, at vi desto før kom til Forlig — Thi da Clement, langt fra at blive vred derover, ikke alleneste gav mig, der virkelig var bleven opbragt ved denne Uforskommenhed, men ham selv de beste Ord, saa fortød han snart sin Overiilelse; og hans Vens Forestillinger fik derved desto større Magt over ham — Det hjalp saameget, at jeg endelig slap for den ubehagelige Nødvendighed, at bringe ham tilbage ved Tvangs Midler, hvilken jeg af mange Aarsager gjerne vilde undgaae — Dette Forsøg til et Eventyr, havde jeg det beste Haab om at kunde dølge — Jeg havde nemlig til Lykke just vært allene, da Clement kom til mig for at berette mig sin Vens Flugt, og han hellig bevidnede, at han ikke havde talt et Ord derom, til nogen anden — Da jeg følgelig vist tænkte, at vi tre, og den Fremmede, som ikke vendte tilbage med os, var allene Vidner til denne Sag; forundrede jeg mig naturligviis saa meget meer derover; at ikke alleneste min Moder og de øvrige af

min Familie, ved min Hjemkomst mødte mig i Døren med de Spørgsmaal; Om jeg vidste, at den unge Frankhuysen var løbet bort, for at give sig til Matros? — Om jeg havde søgt efter ham? — Om jeg havde faaet ham fat? — men at jeg endog Dagen derefter paa adskillige Steder i Byen maatte høre de samme Spørgsmaal — Sandheden var, at Herr van Schliker, da han kom for at kalde Clement til Hjælp i sine Studeringer, ved en Hændelse først var blevet noget staaende uden for Døren, og havde hørt Herr Frankhuysen tale et og andet om sit Anslag; men da han strax derpaa selv kaldte det urimeligt; havde Herr Schliker saa langtfra ikke engang kundet drømme om, at hans Ven vilde være saa rasende at føre det ud; at han endog havde holdt det for unødigt at tale et Ord om denne Sag med Clement — Men da han en Times Tid efterat denne var gaaet bort, forgjæves havde søgt Herr Frankhuysen, var han blevet uroelig, og var strax gaaet hen til mig, for at sige mig det; og da jeg allerede var borte, havde han ikke kundet undlade, at aabenbare sin Angst for min Familie — Han havde ydermeere holdt det for sin Pligt, at løbe lige derfra til sine Lærere, og til enhver især af de fornemme Venner, som han allerede havde tillagt sig, for at beklage sig over sin Vens Ulykke, og at bede dem om deres Bistand i at redde ham ud deraf, ifald han, som Herr Schliker vist troede, allerede havde ladet sig enrøllere — Uagtet nu alle var enige i at rose Herr Schlikers ædelmodige Omhu for sin daarlige Ven; saa er det dog vist, at han ikke udrettede andet dermed, end at give dennes gode Rygte sit Banc-Saar — Thi da Herr Frankhuysen allerede havde bragt det saa vit, at man bekymrede sig om ham i de store Zirkler; saa fortalte man ikke alleneste Dagen derefter i de fleeste Selskaber, at den unge Herre af Lidelighed var blevet Matros, men man udpyntede endog efter Sædvane denne Historie

med mange Omstændigheder, der ingenlunde forskønnede den; og der var selv dem, der vilde have seet ham || i den fulde Dragt — Af Bitterhed over 52^r dette, og over min feylslagne Forhaabning, kunde jeg neppe bare mig for at yttre en Mistanke, som 5 strax opsteeg i mig, og som jeg forgjæves søgte at nedtrykke — nemlig den, at just dette, havde været alt, hvad Herr Schliker vilde udrette med sin saa anpriiste Omhu for sin Ven; og selv den slemmere Formodning, at han ikke paa saa ubeleylig 10 en Tid havde nødt Clement til at hjælpe sig ved sin Stiils Udarbejdelse, uden for at skaffe Herr Frankhuysen den forønskte Frihed til at udføre et Anslag, som efter al Anseelse vilde gjøre ham ulykkelig — Men alle gav Herr Schlikers Opførsel deres 15 Bifald — og jeg taug — —

Imidlertid udrettede denne Histories Bekjendtgørelse noget for Herr Frankhuysen, som kunde have været ham til Fordeel, ifald han havde villet betjene sig deraf paa den rette Maade — Jeg 20 havde raadet ham, at stille sig syg, for at skaffe sig en Opsættelse i Executionen af sin Dom; og man kan let begribe, at jeg kunde tilveyebringe en Doctor, der med sin Attest bevidnede, at han havde Kolden — Hans Fader, som just paa samme 25 Tid havde meer end en Aarsag, til ikke at bryde med Herr von Stachelheym; og som desuden enten havde holdt det for billigt, at hans Søn blev straffet for sin Voldsomhed, eller ikke havde holdt det for nødigt, at afbryde sine sædvanlige 30 Fornøyerelser, for at befrie en Fjorten Aars Dreng fra en Skole-Straf — den gamle Herr van Frankhuysen havde ladet sig nøye med at see sin Søn i hans Læreres Hænder, uden videre at vilde intercedere for ham — Men dette fortvivlede Foretagende af den unge Herre bevægede ham til at eftertænke Sagen nøyere; og deels ved sin Forbøn, deels ved at forestille Sagen paa en anden 35 Fod, nemlig saaledes, at det var hans Søns Tjen-